

OMOS "OPA" OKOH | ELISE PIETARILA

HUUMEKAUPAN ALKEET

KÄSIKIRJA SÄÄTÄJILLE,
HUSTLAAJILLE JA
RISKINOTTAJILLE

*Tositapahtumiin perustuva
päiväkirja, jossa esiintyvät henkilöt,
ajat, paikat ja tapahtumat
saattavat olla totta tai sitten eivät.*

Copyright © Omos Okoh, Elise Pietarila ja Docendo
CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto, ulkoasu ja kuvitukset:
Olli Järvinen / Shaky Nut Oy

Kansi:
Matti Vartiala

ISBN 978-952-382-713-4

Painettu EU:ssa

OMOS "OPA" OKOH | ELISE PIETARILA

HUUMEKAUPAN ALKEET

KÄSIKIRJA SÄÄTÄJILLE,
HUSTLAAJILLE JA
RISKINOTTAJILLE

**CRIME
TIME**

SISÄLTÖ

ALKUSANAT	7
LUKU 1: OPA CORPORATION	9
LUKU 2: IMPORT EXPORT FROM HEL	21
Kestilä, syksy 1994	22
Puhelinmyyntikeskus, Helsinki, kevät 2014	23
Kafatin organisaatio	32
Vankilan kirjasto, Sörnäinen, 2022 /	
Huumekaupan business plan	38
LUKU 3: SUPPORT YOUR LOCAL SCAMMER	41
Kestilä 1995	42
Punavuori, Helsinki, 2014	43
Kauppias itse	59
Vankilan kirjasto, Sörnäinen 2022,	
Petoksen evoluutio	64
LUKU 4: REMINISCE OVER YOU	67
Kestilä 1997	68
Ydinkeskusta, Helsinki, 2014, Käräjät	69
Vankilan kirjasto, Sörnäinen 2022 /	
Valta ja kuinka sitä haalitaan	72
15 Rules of Opa	73
LUKU 5: THE RAP GAME THEORY	77
Kestilä, 1998	78
Tyttöystävän kämppä, Helsinki, 2014 syksy	79

LUKU 6: THE RACE	89
Vaala 2000	90
Sörnäinen, Helsinki 2014	93
Vankilan kirjasto, 2022 /	
Gangstaräpistä ja huomiohuoraamisesta	98
LUKU 7: HARD KNOCK LIFE	101
Oulu 2001–2005	102
Kuvaukset, Helsinki, 2014	104
Vankilan kirjasto, Sörnäinen 2022 /	
Rasismista ja muusta paskasta	108
LUKU 8: PRISON BIBLE	113
Vantaa 2014, Vankilan tulo-osasto	116
Vankilan kirjasto, Sörnäinen 2022	125
Vankilan tulo-osasto, Vantaa 2014	126
Sörkan tulo-osasto, 2014	130
Länsiosaston C3, Helsinki 2014	136
Hullu-Mikko ja puukko	141
Vankilan kirjasto Sörnäinen 2022 /	
Rikollinen persoona	166
Länsiosaston C3, Helsinki 2015	169
Ensimmäinen loma 2016	173
Vankilan kirjasto, Sörnäinen 2022, Vasikoimisesta	178
LUKU 9: SURVIVAL OF THE FITTEST	181
Helsinki 2016	182
Helsingin vankila, 2016 Pohjoisosasto	200
Riihimäen vankila, 2016	205
Subutex-onki ja kalastus vankilassa	209
Vankilan kirjasto, Sörnäinen, 2022 /	
Vankiloiden yhteiskuntarakenne	211

LUKU 10: FREEOPA	215
Riihimäen vankila, 2016	216
Nimimies Eero	226
Kuinka miljonääri kesytetään	228
Vankilan kirjasto 2022: Vapaus – mikä pettymys	241
LUKU 11: READY OR NOT	243
Blockfest, 2016 Tampere	244
Järvenpää city, 2016	246
Vesa	250
Tampereen Haji	253
Taistelu jatkuu	254
Punavuori, Helsinki 2017	266
Vankilan kirjasto, 2023 / Katujengit lööpeissä	271
LUKU 12: DO FOR LOVE	275
Röpi feat. Opa	284
Helsinki 2019, Lyhyt keikka linnaan	285
LUKU 13: MOMENT OF TRUTH	295
Rynnäkkö kotiin, 2019	296
Kuulustelu	299
Vankilan kirjasto, Prisoner's Dilemma	307
Viimeinen tuomio	307
Vapaus, 2023	315
LIITTEET	317
48 Laws of Power / Robert Greene	318
Sanakirja	331
Kirjallisuusviitteitä	335
90's rap -viittaukset biiseistä	336

ALKUSANAT

Halusin rikolliseksi jo hyvin nuorena. Koko elämäni olen juossut rahan perässä ja kumartanut sitä. Raha on ollut minun jumalani. Rahan symboleja on tatuoitu kehooni, ja kaulassani lukee c.r.e.a.m (*cash rules everything around me*). Olen aina halunnut sitä lisää ja lisää ja lisää, eikä mikään ole minulle riittänyt.

Kirjoitan tätä, sillä uskon, että rikollinen elämä paljastaa ihmismielestä jotain aivan oleellista. Kun yhteiskunnan säännöt puuttuvat, ihmisluento näkyy koruttomasti ja tarkasti.

Kirjoitan tarinaani kolmessa aikatasossa. Lapsuuden muistot ovat kuin unia, väkeviä välähdyksiä, joihin havahdun yllättävissä tilanteissa vielä aikuisenakin. Siksi niitä vilahtelee kirjassa sielä täällä.

Elämäni pikkudiilerinä ja hustlaajana muodostaa kirjan punaisen langan. Se sisältää ihmisiä, paikkoja ja tapahtumia, jotka saattavat olla totta, tai sitten eivät.

Viimeinen aikataso katsoo elettyä elämää taaksepäin. Se yrittää kuvailla ja selittää sen, mitä olen oppinut – jos olen. Se parodioi oppikirjoja, ottaa kantaa, ehdottaa.

Toivon, että tätä kirjaa lukisi tai kuuntelisi joku nuori Opa – tyyppi, jota viehättää nopeat voitot. *Huumekaupan alkeet* kertoo, miten niitä tehdään.

LUKU 1: OPA CORPORATION

OULU, 1994, ALKUKEVÄT

Pihan muut lapset seisovat edessäni rivissä. Katse-
len heitä yksitellen päästä varpasiin ja annan itse-
varmuuteni riisua vastustajani yksitellen aseista. En
pidä kiirettä, nautin odottavasta tunnelmasta ja sii-
tä, että he kaikki joutuvat keskittymään vain mi-
nuun. Lopulta päästän ilmoille sotahuutoni.

“Kuka pelkää mustaa miestä?”

HOTEL KÄMP, HELSINKI, 2013

Olen jo viikon asunut vakioasiakkaani, miljoonaperijän, kanssa Kämpissä, vanhaa hotellia esittävässä kulisissa Helsingin ydinkeskustassa. Sopiva lavastus oman elämänsä huumeparonille, rikollismaailman nälkäiselle kiipijälle, ruskealle junantuomalle huumekauppiaalle, ”Opa” Omos Omogiate Okoh Jr:lle – minulle.

Tilavan luksussviitin lattia on täynnä Stefanin merkkivaatteita pullollaan olevia alumiinisia Rimowa-matkalaukkuja, jotka repsottavat auki. Huoneen sisustus mukailee täydellisen hillityllä porvariston charmilla hotellin omia kulta-aikoja, jolloin perimätiedon mukaan Edelfeltit ja Sibeliukset dokasivat täällä päiväkausia ja vaimot soittelivat äijiensä perään. Vain valtava, litteä taulutelevisio paljastaa, että eletään kansallisromantiikan sijaan tanakkaa 2010-lukua.

Kulmahuone sijaitsee ylimmässä kerroksessa, ja paksujen verhojen takaa avautuu näkymä Esplanadille. Huonekaverini Stefan on vanhan rahan perijä ja täysi nisti. Stefan haluaa liikkua kanssani, koska saa minulta piuhaan ihanaa, pinkkiä amfetamiinia á la Opa – suoraan kuriirin paketista. Stefan puolestaan on minulle täydellinen asiakas – reppana, jolla on rahaa. Olemme yhdessä match made in heaven.

Tämä äijä piileskelee kanssani hotellissa, koska pelkää ex-vaimoaan. Se nainen on kyllä kieltämättä hullu kuin saapas, ukrainalainen entinen luksusluokan escort, jolle maistuu metamfetamiini. Eräänkin kerran olimme herrojen kesken juhlimassa Stefanin Kaartinkaupungissa sijaitsevassa kattohuoneistossa, kun muija päätti kiivetä palotikkaita pitkin asuntoon.

Yhtäkkiä tämä samppanjamiekkää heiluttava nainen syöksyi kesken rauhallisen sikari-iltamme tukka pystyssä, hikisenä ja vihaisena auki olevasta kattoterassin ovesta sisään kuin joku Jeanne D’arc *slash* Kill Billin Uma Thurman.

Naisen nähdessään Stefanin lihaksikas pitbull juoksi kokaiinilla viivoitetun lasisen sohvapöydän alle uikuttamaan ja me ukkojen kanssa ihmettelimme menoa silmät pyöreinä. Stefanille kohtaaminen oli vain normipäivä. Tämä nainen teki kaikkensa pitääkseen Stefanin otteessaan, olihan Stefan top dollar, hyvä naimakauppa. Mutta takaisin Kämpiin.

Tonnin yössä maksava pakohuoneemme on nyt kokonaan minun käytössäni, sillä Stefanilla on jo rutiiniksi muodostunut tapa syödä hevosen annos piriä ja ajaa mattamusta AMG-mersunsa Herttoniemen Shelliin autopesuun. Siellä hän sitten kuuraa autoaan leuat louskuttaen tuntitolkulla.

Sillä aikaa minä pysyttelen huoneessamme ja päivystän tilauksia halpis-Samsungieni kanssa. Tärkeintä tässä bisneksessä on nimittäin olla aina saatavilla: asiakkaat ovat luonteeltaan kärsimättömiä ja tarjontaa riittää kyllä muuallakin. Kytät takavarikoivat muutama kuukausi sitten violetin, nätin 3 000 punnan Samsung-satelliittipuhelimeni, joten nyt näihin halpipoihin burnereihin virtaa ”*vois nähdä*” tai ”*mennäänkö kahville?*” -viestejä ilman tarkempia speksejä. Kauhea vaiva, siten pitää vielä sopia tapaamiselle aika ja paikka ja osata arvata, mitä ja kuinka paljon asiakas haluaa.

Monet tilaavat tavaran illemmaksi tai toiselle päivälle, joten olen opetellut painamaan tilaukset mieleeni. Minusta on tullut suvereeni päässäälaskija, melkein kuin ne kiinalaiset pikkuskidit helmitaulujensa kanssa, tiedättehän? Miljoonat ja miljoonat koululaiset harjoittelevat vuosia laskemaan helmitauluilla, mutta kun niiltä otetaan ne pois, mitä tapahtuu? Nehän saatana jatkaa laskemista – ja vain sormien avulla. Mutta takaisin minuun.

Muutama suomiräpin tuleva iso nimi on tulossa pikaisesti moikkaamaan minua ennen klubikeikkaansa. Puhelin soi, ja jätkät kertovat, että ovat jo hotellin ulko-oven edessä norkoilemassa. Vedettyäni uudenkarheat Airmaxit jalkaani käppäilen hotellin marmoroituun aulaan ja otan jätkät vastaan.

Myyn yleensä amfetamiinia bulkkina, tai no heikkoja ja kokeilijain minimissään kaksi grammaa ja aina käteisellä. Pienemmistä kaupoista en todellakaan nosta persettäni. Mutta nämä jätkät kehtaavat kysyä ihan naurettavan pientä määrää.

Toteamme yhdessä yhtälön mahdollisuuden. Saatan miehet kohteliaasti ulos. Seisomme keskellä poikittaista kävelytieta, ja ihmisiä virtaa ohitsemme. *"Nähdään ja vetäkää hyvä keikka"*, sanon hymyillen. Miehet lähtevät, ja minä jään seisomaan hotellin ulko-ovien eteen. Kaivan taskusta Marlboron kultaisen askin ja pistän tupakaksi.

Totuus räpskenestä on latistava. Aiemmin lapsena unelmoin musaurasta, koska uskoin kaikki räpin bling bling -tarinat, mutta nyt tällä keskisuuren huumeputiikin pitäjän kokemuksella tiedän, että huolimatta siitä, että jonkun biisejä soitetaankin radiossa ja keikkaa tuntuu riittävän, pojalla kuin pojalla saattaakin olla perse apposen auki. Paljon puhetta, vähän kuvetta. Katson, kun nuo kaksi huppupäätä sulautuvat hiljalleen keskustan virtaavaan ihmismassaan, ja onnittelen itseäni oikeasta ammatinvalinnasta.

Palaan hotellihuoneeseen ja vietän tyyppillisen huumekaupiaan aamun. King Size -sängyn vieressä yöpöydällä digitaalinen kello näyttää 18:17.

Käyn suihkussa pesemässä eilisillan baarin tahman, tupakan ja hien. Puen päälleni puhtaat, hyvin silitetyt merkkivaatteet: Pradan printtiä ja uutta japanilaista denimiä jalkaan, loppusilauksena vielä Monclerin rotsi niskaan. Kävelen minibaarille ja kyykkään mukaani kaikki vodkat ja konjakit, joilla saan päivän mukavasti käyntiin. Hoidan säätöni paremmin pienessä pölyssä.

Lähden hotellista kohti Kaisaniemen metroasemaa, kävelen Luis Vuittonin ja Rollen liikkeiden ohi ja naukkailen matkalla tiheään pikkupulloistani. Kehoani alkaa lämmittää, ja oloni muuttuu kevyemmäksi. Hyppään seuraavaan oransiin metroon itään. Valitsen viimeisen vaunun ja penkin aivan

vaunun perällä, oikealla puolella ikkunan vieressä. Siitä näkee lempinäköymäni – metron noustessa sillalle koko Kalasataman ja Sompasaaren rouhea puoliteollinen maisema avautuu silmiäni eteen ja Helsinki näyttää juuri sen lyhyen hetken suurkaupungilta. Burnerit tärisyvät ja piippaavat taukoamatta.

Minulla on muutama jemmakämpä, jossa säilytän tavaraani. Luukuttamisessa on se haaste, että kun asiakkaita läppää muutaman minuutin välein, naapurit tajuavat aika nopeasti, mikä on homman nimi.

Idässä ollaan asian suhteen rennompia, ja tämä kyseinen kerrostalo on aivan helmi, täynnä baltteja ja kantasuomalaisia idän hörhöjä. Ketään ei kiinnosta kenenkään asiat hevonnittuakaan. Kun saavun Siilitien luukulle kello käy jo yli seitsemää. Kämpä, joka kuuluu virallisesti kaverilleni, on tyhjä ja saatanan pölyinen, joten lattia on täynnä kengänjalkia ja näyttää ihan muurahaisten poluilta. Ikkunalta sängylle, sängyltä ovelle, ovelta vessaan.

Otan kamapusseja kaapista, kun yhtäkkiä joku huutaa nimeäni. Vilkaisen ikkunasta ja näen afganistanilaisen vakio-pokan, joka pyörittää lähistöllä olevaa karaokebaaria. Menen vessaan keittiöveitsen kanssa, lukitsen oven ja asettelen kovan kimpaleen kokaiinia vessanpöntön vieressä olevalle Ikean lautaselle. Lattialla on jo muu setti valmiina, useampi pikkupussi ja fikti. Pilkon kiven, fiktaan ja pussitan sen kahden gramman annoksiin.

Fiktatessani viimeistä palaa puhelimeeni piippaa viesti Muhalta:

”Oon täällä alhaalla, ollut jo pitkään, missä äijä”. Hitto! Olin kokonaan unohtanut, että suunnitelmana oli mennä heti kauppojen jälkeen baariin kaverini Muhan kanssa.

Nappaan tarpeeni, siivoan jälkeni ja pääsen lähtemään. Maksani huutaa hoosiannaa rappusissa alas. Afganistanilainen poka seisoo oven vieressä katoksen alla, kesäisen yön pimeydessä. En huomioi afgaania vaan etsin ensin katseellani

Muhan, joka vilkuttaa autonsa valoja nähdessään minut. Sit-
ten vasta kättelen afgaanin. ”*Yo, sori bro, ollu hirveää säätöä,
porukka ei oo jättäny rauhaan koko päivänä ja mul on vaa kaks
kättä*”, sanon. Poka vakuuttaa ”*Ei hätää*”, mutta katse kertoo,
että hänellä on jo kiire takaisin lähiöbaarin takahuoneeseen
vetämään sieraimensa täyteen kokaiinia.

Nopeat kaupat tehtyäni kävelen Muhan autolle. Se on neli-
paikkainen, pieni ja matala fast and furious halpisversio. Las-
keudun sisään autoon ja starttaamme renkaat ulvoen.

Muha on kyydittänyt minua jo puolen vuoden ajan, kos-
ka tietää, että saattaisin tuhlata päivän tilipussini hänen seu-
rassaan. Rahaa menee sitä mukaa kuin sitä tulee, enimmäk-
seen impulsiivisiin ostoksiin tai kurkusta alas, myös muiden
kurkusta. Välillä on suorastaan kunniakyisyys tuhlata fren-
dien kanssa muutama stäkki päivässä. Näen kuitenkin Mu-
han läpi kuin lasersäde. Mies selittää aina, miten sillä ennen
oli ollut raha-asiat kunnossa, Tanskassa kuulemma joku setä,
joka on iso kiho, kilokauppias ja kunnan eliittikonna. Muha
on myös näyttänyt somestaan, miten hyvännäköisiä mimme-
jä hän saisi kotimaassaan Irakissa. Kerran sitten selvisi, että
Tanskan-setä olikin jo linnassa ja ne ”hyvännäköiset mimmit”
olikin Muhan serkkuja.

Suuntaamme stadiin Itäväylää pitkin musat täysillä ja kaa-
su pohjassa, siis suorastaan kerjäten kyytiä peräämme. Käy-
tökseni on välinpitämätöntä, vaikka minulla on kamaa päällä.

Yksi varoittava esimerkki tällaisesta typeryydestä: Kaveri-
ni Iivar oli skarppi jätkä, kävi päivisin töissä ja iltaisin salilla,
mutta hänellä oli rituaali – Iivar poltti aina aamuisin herät-
tyään kunnan jointin. Kytät olivat sitten kerran pysäyttäneet
ja tikuttaneet Iivarin mässynhakumatkalla Mäkkiin ja saaneet
tämän naurettavan pienen virheen ansiosta kotietsintäluvan.
Iivarin kotoa sitten löytyikin kaksi kiloa kuivumassa olevaa
piriä suoraan olohuoneen pöydälle katettuna. Tästä välinpitä-

mättömyydestä napsahti usean vuoden tuomio. Tarinan opetus tietysti on, ettei tarinoista opita yhtään vittu mitään.

Hakaniemen kohdalla pyydän Muhaa koukkaamaan pikaisesti Punavuoreen ennen klubille menoa. Punavuoreessa asuva pokani Pirkka ei enää vastannutkaan puheluihini, vaikka olimme aiemmin illalla sopineet tällit. ”*Ajetaan sen vitun nistän kämpän eteen, kyllä se kotonaan on*”, sanon Muhalle ja näen hänen tuijottavan minua epäuskoisena. Tunnen ärtyneisyyteni kasvavan, kehoni huutaa lisää alkoholia.

Saavumme Pirkan asunnon eteen. Loikkaan autosta ulos ja sytytän tupakan. Pirkka on entinen optikko ja portsari, joka asuu Punavuoreessa uskovaisen lähihoitajatyttöystävänsä kanssa. Jostain syystä minua hävettää aivan hirveästi aina kun vahingossa törmään tähän naiseen. Sen naisen katse muistuttaa minua siitä, kuinka haitallinen ihminen olen.

Pirkka rännittää aina kaiken, minkä saa käsiinsä. Sitten se vaipuu psykoosiin, ja päästyään Aurorasta tai putkasta tulee pyytämään lisää kamaa.

Kello on puoli yksi yöllä, ja heti kadulla tajuan, että se urpo on taas ottanut lakkaöverit. Sen kuulee koko saatanan kortteli. Pirkan kämpän avoimesta ikkunasta kuuluu hirveä ulina. Tän veijarin nykyinen lempihuume, lakka, on puhdistusainetta, jolla saadaan auton vanteet kiiltäviksi ja bonarina myös pää sekaisin – ja hiton halvalla.

Käännyin takaisin autolle ja katson vielä Pirkan kämpän ikkunoita, joiden sälekaihtimien välistä näkyy valoa muttei lainkaan liikettä. Pirkka varmaan makoilee tiedottomana keskellä kämppänsä lattiaa, mutta ei se siihen kuole. Soitan huomenna ja haen omani pois, ajattelen. Palaan takaisin autoon, jossa Muha näprää puhelintaan. Mies katsoo minua kysyvästi.

”*Kaikki valmista, lähetään klubille*”, totean. Otan rennon asennon pelkääjän paikalla, kun Muha ajaa meidät Tigeriin ja juhlat voivat alkaa. Juhlat kestävät monta vuotta ja päättyvät vasta kun tutkintavankilassa sellin ovi pamahtaa takanani.

VANKILAN KIRJASTO, SÖRNÄINEN, 2022 / IDENTITEETTI JA VALTA

Kun muutin 19-vuotiaana yksin Helsinkiin, puhuin vahvaa Oulun murretta. Olin nigerialais-turkkilais-oululainen nuorimies ja ehdin pyöriä vasta vuoden ajan uudessa kaupungissani, kun pam! – yhtäkkiä kaikki haluavat seuraani. Räppärit, b-julkkikset ja rikas nuoriso alkoivat pyöriä ympärilläni, ja baarien vippipöydät oli varattuna meille viikon jokaisena päivänä. Ilman huumekauppiaan statusta tällaiset ihmiset eivät olisi edes huomanneet kaltaistani junan tuomaa junttia.

Noina pikkudiilerin ja hustlaajan aikoinani 2010-luvun alussa Helsingin yö ja päivä seurasivat toisiaan ja kauppa kävi. Maanantai- ja tiistai-iltaisin menimme säätöjen jälkeen pienellä työporukalla Baarikärpäseen ja keskiviikkoisin Kaivohuoneelle. Torstaisin oli välipäivä, että kroppa kestäisi. Perjantai- ja lauantaiyöt vietimme Onnelassa. Sunnuntaisin Tigerissa oli ammattilaiset liikkeellä ja yläkerrassa pöytä varattuna firmalle.

Lapsuudessani tunsin aina olevani kaikkialla altavastaaja ja ulkopuolinen. Perheeni oli lähettänyt minut Oulusta peruskoulun jälkeen isäni kotimaahan Nigeriaan miehistymään ja sieltä Lontooseen siinä toivossa, että olisin valinnut fiksun polun yliopistoon bisnestä *opiskelemaan*. No, enpä valinnut. Valitsin paluun Helsinkiin ja huumebisnestä *tekemään*.

Nyt sanon ääneen jotain, mitä kukaan ei halua kuulla.

Kaikki käyttää huumeita.

Sosioekonomisesta luokasta, asuinpaikasta tai iästä riippumatta kokemukseni tästä maailmasta on se, että kaikki haluavat päänsä sekaisin tavalla tai toisella. Samaa kertovat tutkimukset huumeiden käytöstä aina viemäriverisitutkimuksista¹ gallupeihin. Niitä, jotka käyttää huumeita, on kaikkialla. Mutta niitä, jotka diilaa huumeita, löytyy useimmin minun

.....

1 THL Jätevesitutkimus www.thl.fi

piireistäni – maahanmuuttajaperheistä, lähiöistä tai peruskoulun jälkeisiltä elämäntilanteiltaan.

Toimintani ei ollut vielä tuolloin järjestäytyneitä. Kunhan ostin ja möin. Aikana ennen anonyymejä viestisovelluksia, kuten Wickria, Surespotia, Signalia tai Threemaa, huume-kauppa toimi vähän monimutkaisemmin, enemmän käsi-työnä. Otin kamaa vastaan keneltä tahansa, kunhan hinnas-ta sovittiin, ja myin sitä kenelle tahansa vastaantulijalle, joka osasi vain vetää hihasta. En miettinyt tekojeni seurauksia, elä-mä tuntui yhdentekevältä, enkä käyttänyt hirveästi aikaa sen pohtimiseen. Myymisestä tuli niin iso osa identiteettiäni, että ilman nyssyköitäni tunsin itseni mitättömäksi. Sain sopivasti mainetta, naisia ja rahaa, enkä vielä tiennyt, millaisen hinnan kaikesta tulisin maksamaan.

Päädyin Nuppulinnaan, Keravan nuorisovankilaan, kun olin vasta parikymppinen. Suhtauduin vankilaan kuin wan-nabe-gangsterin kuuluukin – se oli minun akatemiani. Halu-sin oppia kaiken vanhemmilta ja viisaammilta ammattilaisil-ta ja kivuta mahdollisimman korkealle vankilan hierarkiassa. Siitä alkoi kierre, jossa vaihtelivat vapaus ja vankeus – vain huumekauppa muodosti punaisen langan, joka ei katkennut.

Suomi on pieni maa ja varsinkin sen alamaailma, jossa kaik-ki tuntevat toisensa. Ja jos et ole täysin tampio, on sinun suh-teellisen helppoa edetä rikollisella urallasi. Ihmisten huomio ja ihailu palkitsi, ja aloin suhtautua koko ajan myönteisem-min muuhunkin rikollisuuteen. Itsetuntoni kasvoi, ja nopea raha oli sen rakennusainetta. Huumekauppa tarjosi minulle valtaa, arvostusta ja sisäpiiriläisyyden tunteen ilman vaivan-näköä. Olin jäänyt koukkuun. Pidin myös muukalaislegioo-nan perusperiaatteesta *démerde-toi*, joka kuuluu, että jokainen on omillaan. *Mind your own business.*

Vasta nyt viimeisellä tuomiolla täällä vankilassa olen al-kanut lukea ja kiinnostua yhteiskunnasta. Olen alkanut tyl-syyksissäni lainata vankilan kirjastosta erilaista yhteiskunta- ja

kriminologista kirjallisuutta. Täällä perse penkissä istuessani tajuan, että rikollisuus ja huumekauppa ovat tarkka havainnekuva siitä, miten ihmiset toimivat yksilöinä ja laumana.

Ihmisloueesta paljastuu paljon, kun ympäriltä puuttuvat yhteiset säännöt ja lainvoima siitä, että lupausten rikkomisesta rangaistaan. Lopulta väkivalta on ainoa uskottava uhka, joka saa meidät noudattamaan mitä tahansa sääntöjä. Alan nähdä rikollisuuden järjestelmässä ja toimintatavoissa heijastuksia tämän virallisen maailman rakenteista ja koodeista. Aivan kuin alamaailma olisi ihmismielen juuret, joita seuraamalla voi ymmärtää sen perimmäisestä luonteesta.

Miksen siis kirjoittaisi huumebisneksen alkeiskurssia ja katsoisi, voiko siitä oppia jotain järkevää? Jos kirjoittaisin, sen sisällysluettelo näyttäisi seuraavalta:

Huumekaupan alkeet

Business plan

- Markkina-analyysi
- Riskianalyysi

Kirjanpito

- Budjetointi
- Tuotto-odotukset
- Riskipreemio
- Tappioiden alaskirjaus

Velanperinnän riskit ja hyödyt

- Koronkiskomisen perusteet: korkoa koron päälle

Ydinkohderyhmät

- Brändäys

Kysyntä - tarjonta

- Viemäriveriesianalyysit eri maissa

Logistiikka

- Salakuljetus

Kulttuurinen kehitys

- Alihankintaketjut
- Erikoistumiset sektoreittain
- Yhteistyökumppaneiden valinta
- Teknologian merkitys huumausainerikollisuudessa

Yksityisrittäjyys vs. ketjutoiminta

Poliisin kuulustelutekniikat

Vallankäytön säännöt

Vankilastrategia

Räpin ja huumeiden oston hintaindeksi

Rikoshyöty

Vaihtoehtoiskustannusten maailma

Peliteoria ja huumausainebisnes

KUN HAAVEET ÄKKIRIKASTUMISESTA JA KUNNIASTA VAIHTUVAT VUOSIEN VANKILAKIERTEESEEN.

Opa on entinen huumekauppias, joka alkoi kirjoittaa vankilassa. Syntyi teos, joka avaa pikkurikollisen sielunmaismaa ja kertoo alamaailmasta, jossa säännöt tehdään itse.

Huumekaupan alkeet on tosi-tapahtumiin perustuva päiväkirja sekä parodinen oppikirja jossa esiintyvät henkilöt, ajat, paikat ja tapahtumat saattavat olla totta tai sitten eivät.

Kuva: Sami Levo

Omos Opa Okoh Omogiate Jr. (s. 1990) tekee podcasteja, videoita ja toimii aktiivisesti rikollisuuden ehkäisemiseksi sekä vankien olojen parantamiseksi.

VTM Elise Pietarila (s. 1980) on käsikirjoittaja ja tuottaja, jonka lukuisat TV-, podcast- ja elokuvatuotannot avaavat erilaisia maailmoja.

ISBN 9789523827134
KL 99.1

**CRIME
TIME**